proLékaře.cz | 12.11.2026

# Neblahá role armád v šíření nakažlivých očních onemocnění

**Doležalová V.**

## ÚVOD

Nepochopitelná krvavá násilí – souboje, bitvy a války – se vlečou ne jako červená, ale jako černá nit dějinami lidstva. Mrtvé nevinné muže, kteří museli zabíjet, aby nakonec sami padli, oplakávaly doma vdovy a sirotci.

Smutnými důsledky snah ovládat cizí země a kraje byla od pradávna infekční celková onemocnění a z očních nákaz trachom.

Strádání, hlad a nedostatečná hygiena pomáhaly nákazy šířit mezi bojujícími dobyvateli i obránci a pro velitele vojsk byly problémem taktickým i logistickým. Nemocný a osleplý voják není schopen dále bojovat.

## TRACHOM

Teprve několik desítek let víme, že nemoc není bakteriálního, ale určitým druhem virového postižení, jehož původcem je *Chlamydia trachomatis*. Bakteriální infekce je však častou superpozicí trachomu.

Počáteční uzlíky spojivek, nejsou-li léčeny, praskají, jizví se, víčka se zkracují, řasy obrácené proti oku škrábou rohovku, její následné vředy perforují, vznikají leukomy, srůsty s duhovkou a sekundární glaukom. Vše končí slepotou.

V mnoha zemích třetího světa je trachom dodnes endemický a místní léčba antibiotiky a celková sulfonamidy není vždy dostupná.

## HISTORIE

Za kolébku trachomu se považuje území dnešního Iránu. Hlavní vinu na šíření této metly lidstva nesly od pradávna především armády.

Válečná tažení perských králů Darea a Xerxa v 6. století před Kristem rozšířila nemoc v Asii, v severní Africe a jižní Evropě. Utrpení přinášela nejen kopí Dareových vojáků, ale i jejich nemocné oči.

Trachom se hojně rozšířil i během peloponéských válek mezi Spartou a Athénami ve 4. století.

Alexandr Veliký Makedonský, vládnoucí po zavraždění otce Filipa, potlačil povstání v Řecku a tažením v Persii zahájil Svatou válku proti barbarům. V Egyptě byl přijat jako faraon a uznán za syna boha Dia. Během tažení založil celkem 70 měst nesoucích jeho jméno. Zmocnil se značné části Malé Asie. Jeho cílem bylo vytvořil světovou říši, v níž by si Řekové a Peršané byli rovni. Jednotu se snažil zajistit „spojením krve“ – podporoval sňatky makedonských vojáků s domorodkami. Sám si vzal za ženu baktrijskou princeznu Roxanu a dceru Darea III. Stateiru. Zemřel r. 323.

Území, jimiž Alexandrova armáda táhla, jsou dodnes semeništěm trachomu.

Zastavme se v následujícím 3. století před Kristem a připomeňme si tři Punské války, které vedli Římané proti Kartaginců, obyvatelům severní Afriky na území dnešního Tuniska. V první z nich získal Řím državy na Sicílii, Sardinii a Korsiku.

Až neuvěřitelnou se zdá úloha, jakou sehrál trachom v 2. punské válce, trvající od roku 218 do 201 před Kr. Kartáginský hrdina Hannibal prošel s mohutnou armádou se slony z Numidie přes Hispanii, překročil Pyreneje a vítězně postupoval Itálií až k Římu. „Hannibal ante portas“ – „Hannibal před branami“ vyděsilo tehdy obyvatele hrdého města.

Proč se před branami Říma Hannibal zastavil? Historická otázka, na níž dnes odpověď známe.

Vyčerpávající pochody, zima v horách, nedostatek potravin, četné dezerce vojáků, ale nakonec střevní a především oční infekce rozhodly, že se Hannibal po dvou letech vrátil se zbytky armády do Afriky. Mnoho vojáků osleplo a vojevůdce sám těžce onemocněl.

I nasazení slonů do bitev se ukázalo problematickým. Zvíře udupá nejen protivníka, ale i vojáky, kterým mělo pomáhat.

A tak trachom sehrál i velkou úlohu v nejslavnějším tažení dějin válečnictví.

Ve 3. punské válce bylo nakonec Kartágo dobyto a srovnáno se zemí, ač se i ženy uvnitř obleženého města snažily v bojích všemožně pomáhat. Krásné potomkyně Didony, která město založila, si stříhaly dlouhé černé vlasy a pletly z nich tětivy pro luky svých mužů. Vše marné, Římané zvítězili.

Další boje, další války!

Přeskočme několik staletí a dozvíme se, že i v 7. a 8. století našeho letopočtu roznášeli arabští dobyvatelé trachom v Asii přes Persii a Indii až k hranicím Číny, ale i ve všech zemích severní Afriky, do Španělska a jižní Francie, přes údolí řek Rhony a Gardsonny až k Bordeaux.

Nepopíratelnou roli v šíření infekčních očních onemocnění sehrálo i osm Křižáckých výprav v letech 1096–1270, majících za cíl osvobodit Kristův hrob od nevěřících. První z nich se zúčastnili i čeští vojáci knížete Vladislava II.

Francouzský král Ludvík IX. Svatý vedl 6. a 7. výpravu. Po první z nich se vrátil do Paříže, kde založil pro ty, kteří během tažení ztratili zrak, l'Hospice des Quenze – Vingts – chudobinec pro 300 slepců. Během 7. výpravy byl Ludvík v Egyptě zajat, po propuštění však před Tunisem zemřel. Byl to onen francouzský král, který dal vystavět slavnou Saint-Chapelle a Sorbonnu.

Ti křižáci, kteří vyvázli životem a vrátili se domů, roznášeli trachom po celé Evropě.

Nejznámější je snad pandemie infekčních očních chorob během Napoleonova tažení do Egypta. Ta bývá označována jako „vojenská nebo egyptská oftalmie“. Jednalo se o trachom, jehož superpozicí byly bakteriální záněty vyvolané nejčastěji de Weeksovým bacilem. Dovídáme se, že oční postižení bylo pro armádu zhoubnější než ztráty na životech, neboť voják, oslepne-li, nemůže bojovat.

To byl začátek 19. století. Vracející se bojovníci roznesli trachom nejen do Francie a Itálie, ale i do Španělska, Portugalska a Německa.

Ve zprávě z r. 1815 z dnešního Holandska a Belgie známe zprávu o rychlém rozšíření očních infekčních chorob nejen mezi vojskem, ale i civilním obyvatelstvem. Ještě v roce 1840 tam byla postižena šestina obyvatel.

Velkou vinu na šíření nemocí v Evropě měla i anglická armáda, stejně jako kolonizační snahy Francouzů v Alžírsku v 1. třetině 19. století.

proLékaře.cz | 12.11.2026

Trachom byl potom metlou lidstva po celé 19. století, vždyť v něm sledujeme mnoho, ač ne tak známých válek.

Infekční oční onemocnění „smutně slavila velkou renesanci“ během 1. světové války (1914–1918). Ještě statistiky z 30. let minulého století ze sirotčinců v Polsku, Rusku a Rumunsku vykazují až 100 % trachomatózních dětí.

Víme, že v roce 1920 poslal profesor české oční univerzity Deyl z Prahy dva oftalmology – Vaška a Brucknera – na Slovensko studovat trachom, který tam byl mnohem častější než v Čechách. Tehdy měla v Československu každá nemocnice samostatný pavilon nebo alespoň oddělený pokoj pro trachomatiky.

Následky válečných utrpení, nedostatek potravy i účinných léků a psychická vyčerpanost sehrály jistě důležitou roli i v šíření tzv. „španělské chřipky“, na niž přišlo o život více lidí než za celou válku.

Období tzv. První republiky, 2. světová válka a léta po ní, to už je vlastně téměř naše současnost, ze které se radujeme především po roce 1989.

***Simulace trachomu***

Již z 5. století před Kristem známe z Aristofanovy hry „Žáby“, že se muži snažili zanést si infekci do očí, aby nemuseli nastoupit do armády. Simulace trachomu je také jedním z důvodů, proč se tímto očním onemocněním zabývali vždy především vojenští oftalmologové.

Také keratokonjunktivitida vyvolaná kořenem rostliny Helloborus adorus, rostoucí v Karpatech, vyvolá zánět podobný těžké formě trachomu.

Dnes, kdy je v mnoha zemích armáda zprofesionalizována, se budeme možná setkávat spíše s disimulací mladých lidí, kteří budou v době stoupající nezaměstnanosti volit slušně placené povolání vojáka před jiným. Je však třeba počítat s tím, že vojenští lékaři budou vybírat nejen ty nejschopnější, ale i nejzdravější.

***Současná situace***

Po zavedení sulfonamidů, antibiotik a protivirových léků je dnes trachom v rozvinutých zemích eradikován. Setkáme se s ním však dosud v mnoha rozvojových zemích, kde je stále ještě často endemický.

***Ochrana proti zavlečení infekce***

Při poslední návštěvě New Yorku jsem navštívila i Ellis Island, ostrůvek blízký Liberty Islandu se sochou Svobody, kde je zajímavé muzeum americké imigrace.

Posaďte se na chvíli se mnou do malého promítacího sálku a shlédněme asi 80 let starý film. Uvidíme, jak se zámořská velmoc vždy bránila zanesení infekce do své země. Dlouhá fronta čekajících Evropanů, mezi nimiž bylo tehdy i mnoho Čechů a Slováků, poté, co opustili loď s ranečky na zádech, projde trojí kontrolou. První lékař přiloží několikrát fonendoskop na obnažený hrudník příchozího, pátrá po tuberkulóze. Žena vedle něj prohrabuje vlasy imigrantů. Hledá vši a hnidy. Třetí vyšetřující – pravděpodobně oční lékař – velmi zručně obrací horní víčka přistěhovalců.

Film i bez titulků a slovního komentáře je velmi dojímavý. Smutné oči vyšetřovaných čekají na rozhodnutí, zda budou smět vstoupit do „země zaslíbené“ a hledat tam živobytí, anebo se budou muset vrátit na loď a na ní zpět domů.

Ta zručně provedená everze horních víček, ač je u trachomatiků pro četné jizvy po proběhlých atakách onemocnění někdy obtížná, mi připomenula můj tříletý pracovní pobyt na chudém tuniském jihu. Tam měli stopy prodělaného trachomu téměř všichni dospělí. I já jsem rozhodovala o jejich povolení k práci do Evropy. Nesměli mít v době odjezdu stopy akutního zánětu.

## ZÁVĚR

Většina dnešních našich mladých oftalmologů trachom nikdy neléčila. Sdělením jsem chtěla připomenout, že to byly hlavně armády, jejichž vojáci šířili toto k slepotě vedoucí onemocnění mezi sebou a zanášeli je i do svých domovů.

*MUDr. Vlasta Doležalová, CSc.*
*Ruská 21*
*353 01 Mariánské Lázně*